

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 117.886 van 2 april 2003
in de zaak A. 134.651/VII-29.373**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat P. HUBERT,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 Regentschapstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 27 maart 2003 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 maart 2003 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten , aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 maart 2003;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 28 maart 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HUBERT, die verschijnt voor de verzoekende parti en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij verbleef, naar zij beweert van 1971 tot 1984, in België en is nadien naar haar land van herkomst teruggekeerd. In oktober 2001 is zij naar België teruggekeerd met een visum dat haar toeliet gedurende drie maanden in het Rijk te verblijven. Zij deed een aankomstverklaring te Gent op 9 oktober 2001 en werd toegelaten tot het verblijf tot 1 januari 2002.

1.2. Zij diende op 9 oktober 2001 een aanvraag in om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten op grond van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.3. Op 17 maart 2003 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij deze aanvraag niet-ontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd, samen met een bevel om het grondgebied van het Rijk uiterlijk op 30 maart 2003 te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 maart 2003. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.4. De beslissing van 17 maart 2003 is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De buitengewone omstandigheden, bedoeld bij art. 9§3 zijn deze die verzoeker verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging.

Echter, de motieven die betrokkene inroept, te weten: het hebben van een arbeidsovereenkomst, vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

(…)”.

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening

kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat de toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State ernstig verstoort, de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum beperkt en de uitoefening van de procedurele rechten van de partijen aanzienlijk bemoeilijkt; dat daarom de aanwending van die procedure de strikte uitzondering moet blijven, in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond; dat dit laatste impliceert dat de verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij, wat de eerste voorwaarde betreft, uiteenzet dat de vordering werd ingesteld met de vereiste spoed en binnen de termijn die haar was verleend om het bevel ten uitvoer te leggen; dat zij stelt dat het instellen van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging wegens uiterst dringende omstandigheden voor haar de enige mogelijkheid is om de totstandkoming te verhinderen van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat er volgens haar verzoekschrift in bestaat dat de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel de aanvraag om machtiging tot verblijf elke uitwerking zou ontnemen, waardoor zij haar recht op een effectieve rechtsbescherming verliest, dat de verwerende partij na schorsing tot een nieuw onderzoek van de zaak moet overgaan op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur, dat de verwijdering van het grondgebied in uitvoering van een onwettige beslissing een moreel nadeel doet ontstaan, dat de ernst van het nadeel mede bepaald wordt door de ernst van de ingeroepen annulatiemiddelen, dat de door de verzoekende partij tot staving van haar aanvraag om machtiging ingeroepen feiten door de verwerende partij niet worden betwist en dat de verzoekende partij thans over een belofte tot aanwerving beschikt, die zou vervallen wanneer niet tot schorsing wordt overgegaan;

Overwegende dat artikel 8, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat: "Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, bevat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen."; dat daaruit volgt dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen;

Overwegende dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid niet rechtvaardigt; dat zij wel een uiteenzetting betreft van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij wel diligent en alert heeft gereageerd dat zij echter niet met concrete gegevens aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure te laat zal komen; dat hieruit volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond, zodat de vordering als onontvankelijk wordt verworpen;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste voorwaarde van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee april tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.